

Zygmunt Drażek, Aleksandra Schick

Zarządzanie treścią jako element współpracy transgranicznej

Ekonomiczne Problemy Usług nr 112, 49-59

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ZYGMUNT DRAŻEK, ALEKSANDRA SCHICK
Uniwersytet Szczeciński¹

ZARZĄDZANIE TREŚCIĄ JAKO ELEMENT WSPÓŁPRACY TRANSGRANICZNEJ

Streszczenie

W artykule przedstawiono wybrane aspekty zarządzania treścią w kontekście współpracy transgranicznej i włączania nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych. Przyjęto, że treść jest dobrem ekonomicznym i zarządzanie treścią winno przyczyniać się z jednej strony do generowania przychodów, z drugiej zaś do darmowego dzielenia się treścią i udostępniania jej w sieciach oraz na portalach społecznościowych. Odrębną grupę problemów stanowią zagadnienia pozyskiwania nowych treści, wykorzystania umiejętności i innowacyjności społeczeństwa usieciowionego oraz zasad komercjalizacji działań. Artykuł kończy wyszczególnienie narzędzi do zarządzania zasobami treści w muzeach bałtyckich, które są wynikiem realizowanych projektów BalticMuseums 2.0 i 2.0+.

Słowa kluczowe: współpraca transgraniczna, zarządzanie treścią, Systemy Zarządzania Treścią, projekt BalticMuseums 2.0 i 2.0+.

Wprowadzenie

Celem artykułu jest identyfikacja problemów zarządzania treścią w ramach współpracy transgranicznej w warunkach wykorzystywania nowych technologii IT oraz tworzonej, na partycypacyjnych zasadach w sieciach społecznościowych, pozarynkowej produkcji społecznej. Ponadto ukazano możliwości komputerowego

¹ Zygmunt Drażek – Wydział Nauk Ekonomicznych i Zarządzania, Katedra Systemów Wspomagania Decyzji; Aleksandra Schick – doktorantka Wydziału Nauk Ekonomicznych i Zarządzania, Uniwersytet Szczeciński.

wspomagania zarządzania treścią, ustosunkowano się do problematyki konkurowania w oparciu o infrastrukturę sprzętowo-programową oraz wskazano możliwości wyboru systemu zarządzania treścią CMS. W części końcowej odniesiono się do wypracowanych technologii i rozwiązań zarządzania treścią w transgranicznym konsorcjum, dwóch partnerów naukowych UNI Szczecin i Stralsund oraz czterech muzeów bałtyckich (Stralsund, Gdynia, Kaliningrad i Kłajpeda), podczas realizacji projektów BalticMuseums 2.0 i BalticMuseums 2.0 Plus i budżecie ok. 2 mln euro w ramach programu regionalnego South Baltic.

Zarządzanie treścią (ang. *content management*) staje się coraz ważniejszym elementem we współpracy transgranicznej, która na przestrzeni lat przyjmuje stosowne formy organizacyjno-prawne, inicjuje, tworzy przedsięwzięcia projektowe i organizacyjne o zróżnicowanym charakterze oraz zakresie działań (dokładniej Radek 2007, s. 55 i dalsze). W ostatnim okresie, na skutek wprowadzania technologii IT i globalizacji działań, do wspólnie realizowanych przedsięwzięć, projektów czy zamierzeń innowacyjnych wprowadzany jest partycypacyjny model zarządzania. W modelu tym, na partycypacyjnych zasadach, integrowani zostają nie tylko aktualni klienci czy potencjalni odbiorcy, lecz także sympatycy, obserwatorzy oferowanych usług, proponowanych działań oraz kreowanych rozwiązań. Tworzony w ten sposób nowy typ relacji prowadzi z jednej strony do globalizacji, umiędzynarodowienia i wirtualizacji działań, z drugiej zaś tworzy szczególny rodzaj powiązań i wymaga włączenia jakościowo nowych form, rodzaju mediów do komunikacji, pracy grupowej, interpretacji, przetwarzania tworzonych i udostępnianych treści. W związku z tym stosowane dotychczas modele biznesowe, sposoby wymiany informacji, zasady dzielenia się treścią i jej udostępniania stają się niejednokrotnie nieadekwatne oraz technicznie i ekonomicznie nieopłacalne. W proponowanych, w wyniku włączania nowych technologii, przez społeczeństwo usieciowione (ang. *networked society*) rozwiązaniach wykorzystuje się nowe podejścia oparte na tworzeniu aliansów, sieci aliansów, partnerstwie, kooperacji (kooperacji i konkurowaniu) czy prosumpcji².

² W omawianym przypadku pod pojęciem 'prosumpcja' (zbitka słów: 'produkcja' i 'konsumpcja') rozumie się włączanie konsumenta (klienta, odbiorcy...) do tworzenia przyszłościowych rozwiązań, produktów, usług oraz ich udoskonalania. W dalszym znaczeniu może chodzić o pozyskiwanie wiedzy konsumentów w celu wzbogacania zasobów informacyjnych, oferowanych treści (np. filmy, zdjęcia...), funkcjonalności oraz form dalszego oddziaływania przez media społecznościowe. Wykreowanie użytkownika końcowego – nowego typu – ma za zadanie przeniesienie go na pozycję kreatora i innowatora rozwiązań programowych oraz tworzenie innowacyjnego potencjału organizacji. Wykorzystanie narzędzi, bazujących w głównej mierze na technologiach webowych, przyczynia się do uaktywniania się społeczeństwa, które tworzy wspólnoty sieciowe zdolne do pozarynkowej działalności, a to z kolei prowadzi do powstawania nowych produktów o niejednokrotnie wielomiliardowej wartości, jak np. system operacyjny Linux, oprogramowanie *open source*, Wikipedia, gry, blogosfera, współpraca firm z klientami, współtworzenie serwisów społecznościowych i inne.

Nowego podejścia, spojrzenia na problematykę i aktualizacji rozwiązań wymaga zarządzanie treścią, gdyż w społeczeństwie informacyjnym informacja i treść stanowią zasób o szczególnym znaczeniu i przeznaczeniu. Proponowane zasady dzielenia się zasobami treści, sposobami ich pozyskiwania oraz udostępniania na wybranych segmentach rynku czy portalach społecznościowych winny wynikać z opracowanych modeli biznesowych lub strategii zarządzania treścią. W szczególności polityka, tworzone strategie czy koncepcje zarządzania treścią winny:

- zawierać czynniki sprzyjające, inspirujące do jej rozwoju, dzielenia się nią i formułowania zasad jej unikalności, charakteru wspólnotowego oraz prywatności, z drugiej zaś strony:
- określać w sposób jednoznaczny cele biznesowe, zasady jej komercjalizacji, darmowego udostępniania, zasad traktowania jej jako wkład własny w tworzonych aliansach, wspólnych działaniach lub przedsięwzięciach.

1. Relacje transgraniczne

‘Transgraniczny’ to przymiotnik, którego zadaniem jest nazywanie jakości lub stosunku przedmiotów (*Encyklopedia* 1992, s. 698). Reprezentuje on zespół cech, symbolizujących stany oraz dynamikę zdarzeń wyrażającą ruch. Dynamikę, która wykracza poza granice, przekracza je lub jako byt niezależny funkcjonuje ponad nimi. Tak więc można powiedzieć, że przymiotnik ‘transgraniczny’ tworzy szczególny typ relacji ukazujący rodzaj i charakter oddziaływań pomiędzy podmiotami, przedmiotami, ich cechami i zależnościami ujmowanymi przez obserwatora w danym punkcie czasu lub odwzorowanie rozpatrywanego/badanego „miniświata” z uwzględnieniem wszystkich jego stanów i dynamiki w określonym przedziale czasowym.

Współpraca transgraniczna jest definiowana w konwencji madryckiej (Konwencja 1980)³ w art. 2 jako „(...) każde wspólnie podjęte działanie mające na celu umocnienie i dalszy rozwój sąsiedzkich kontaktów między wspólnotami i władzami terytorialnymi dwóch lub większej liczby umawiających się stron, jak również zawarcie porozumień i przyjęcie uzgodnień koniecznych do realizacji takich zamierzeń. Współpraca transgraniczna ograniczona jest ramami właściwości wspólnot i władz terytorialnych, w sposób określony przez prawo wewnętrzne”.

Powyższa definicja nakreśla ramy współdziałania dla różnego typu inicjatyw do realizacji wspólnych przedsięwzięć o charakterze gospodarczym, kulturalnym, ochrony środowiska i działań o charakterze organizacyjno-prawnym. Przynależne

³ Por. Europejska konwencja ramowa o współpracy transgranicznej pomiędzy wspólnotami i władzami terytorialnymi sporządzona w Madrycie dnia 21 maja 1980 r. Konwencja ta została ratyfikowana przez Polskę 10 marca 1993 r.

zaś do definiowanych procesów zasoby informacji i treści winny spełniać odpowiednie standardy, normy prawne oraz respektować określone reguły i uwarunkowania. Tworzona na bazie tych założeń współpraca transgraniczna, wychodząc z uwarunkowań politycznych przypisujących wiodącą rolę regionom, zawiera więc i nadaje nowy charakter wielowymiarowym, dotychczasowym relacjom oraz przedsięwzięciom gospodarczym będącym wynikiem inicjowanych strategii, ich zasięgu, rozwoju technologii i globalizacji działań (Rymarczyk 1996, s. 75 i dalsze).

Istotnym elementem we współpracy transgranicznej są organizacje zdolne do uczenia się pozyskiwania, przechowywania, przetwarzania i udostępniania informacji i wiedzy oraz konfigurowania treści. W konkretnych przypadkach zarządzanie treścią staje się definiowanym ponad organizacjami procesem, w którym komponenty tworzenia, dzielenia się, wymiany, popularyzacji czy absorpcji treści bazują na zasadach partycypacji w opartym na architekturze współuczestnictwa modelu wykorzystującym najnowsze technologie IT. W tej sytuacji poszczególne organizacje winny być przygotowane na absorpcję technologii informacyjnych, technik multimedialnych oraz zadań związanych z nowym podejściem do zarządzania treścią. Każdorazowo do realizacji przedsięwzięć transgranicznych projektowana jest infrastruktura techniczno-programowa. Winna ona tworzyć nowe możliwości pracy, przejmowania treści, organizacyjnego uczenia się, włączania nowych mediów, innowacyjności, wzbogacania wiedzy poszczególnych osób, zespołów oraz umożliwiać efektywną wymianę informacji pomiędzy pracownikami, zespołami i otoczeniem. Cechą tak tworzonej infrastruktury jest to, że jest rekonfigurowalna i oddaje do dyspozycji każdego z użytkowników narzędzia do wykonania zadań rutynowych, zarządzania treścią, wspomagające kreatywność, innowacyjność, motywację pracowników oraz procedury postępowania w sytuacjach kryzysowych.

Z europejskiego punktu widzenia istotną rolę odgrywa Region Morza Bałtyckiego, który „często uważany jest za modelowy pod wieloma względami: wypracowania form pokojowej współpracy, wysiłków na rzecz ochrony środowiska czy wspólnych przedsięwzięć” (Śmigielka 2013, s. 18). Bałtycka współpraca transgraniczna w swym wieloletnim rozwoju przechodziła przez różne stadia, przyjmowała adekwatne do ówczesnych możliwości formy, koncentrowała się wokół wybranych zagadnień, tematów, dziedzin, o zróżnicowanym zasięgu, charakterze oddziaływań oraz przyjmowała stosowną formę organizacyjną, por. np. wykaz ważniejszych organizacji bałtyckich (Śmigielka 2013, s. 25 i dalsze). W chwili obecnej, w dobie globalizacji, przyjmuje formę sieci powiązanych w sposób formalny i nieformalny interesariuszy, grup społecznych i zawodowych oraz pojedynczych osób. Rodzaj sieci i charakter relacji pomiędzy węzłami sieci, tworzenie nowych powiązań, wiedzy i dzielenia się nią wpływa na formę i zakres transferowanych informacji i treści, tworząc zarazem sieciowy porządek, który można mierzyć, parametryzować i badać (Czakon 2011, s. 4). W części końcowej

artykułu wyszczególnione zostaną narzędzia adresowane do przetwarzania treści w tym regionie.

2. Zarządzanie treścią

Treść (ang. *content*) to „informacje organizowane wokół określonego celu dla specyficznego wykorzystania” (Boiko 2005, s. 47)⁴. Tak więc treść to kolekcja informacji posiadająca odpowiednią strukturę (np. drzewa), przypisana do pewnej kategorii i opisywana przy pomocy metajęzyka w taki sposób, aby móc ją wykorzystać do konkretnych zadań (np. publikacja wyników współpracy transgranicznej w regionie). Tak pojmowana treść stanowi zasób organizacji i może być konfigurowana na wiele różnych sposobów, adresowana do różnych klas użytkowników oraz stanowić punkt wyjścia dla tworzonych modeli biznesowych. Ponadto wraz z rozwojem informatyki i produktów multimedialnych treść może być przekazywana w różnych formach (np. jako struktura danych, grafika, głos, film), celach, być adresowana do wielu grup odbiorców.

Zarządzanie treścią obejmuje swoim zakresem zagadnienia przygotowywania, dystrybucji oraz kontroli nad wytwarzaniem oraz przekazywaniem informacji dla określonego profilu użytkownika lub grupy. W oparciu o metajęzyk nadawane zostaną atrybuty dla tworzonej nowej treści, jej znaczenia, przyporządkowania do problemu albo pamiętania stosownych wersji. Zatem zarządzanie treścią tworzy ciąg (niekoniecznie z sobą powiązanych) procesów wyboru rodzaju treści dla danego odbiorcy oraz ustalenia sposobu/ów ich realizacji. Czynnikiem o istotnym znaczeniu i wpływającym na zarządzanie treścią jest jej struktura, na którą składa się podział na stosowne elementy, występujące między nimi relacje oraz zdefiniowane potrzeby różnych użytkowników.

Z punktu widzenia współpracy transgranicznej zarządzanie treścią odnosi się do:

- gospodarowania na rynku wiedzy,
- wykorzystania pozarynkowej produkcji społecznej tworzonej we wspólnotach sieciowych (np. zdjęcia do tworzonych galerii czy filmy),
- konfrontowania tradycyjnego podejścia – generowanie przychodów (koszty plus zysk) – z problematyką udostępniania wolnych, „darmowych” treści (komu i co?) w sieciach komputerowych.

Koncepcja tworzenia i udostępniania w sieci wolnych, darmowych treści stanowi istotny punkt w tworzonym modelu biznesowym i strategii zarządzania tre-

⁴ *Content is information that you organize around a specific purpose for a specific use.* Por. również dalej: *Defining Data, Information, and Content, Content Has Format, Content Has Structure, Functionality Is Content.*

ścią. Winna, z jednej strony, zawierać czynniki motywujące do jej rozwoju, dzielić się nią, formułować wyróżniki unikalności, prywatności, z drugiej zaś, winna określać zasady jej komercjalizacji lub stanowić wkład w tworzonych aliansach.

3. Rozwój komputerowego wspomaganie zarządzania treścią

Rozwój narzędzi do komputerowego wspomaganie odnosi się do wykorzystania komputera w obszarach przetwarzania: **danych, informacji i wiedzy** oraz wykorzystania podejścia integracyjnego do projektowania rozwiązań i włączania nowych technologii.

1. **Przetwarzanie danych** – z punktu widzenia przetwarzania treści podstawowym źródłem danych są Systemy Informacyjne Zarządzania (SIZ), a obecnie nowe generacje tych systemów, tj. systemy klasy MRPII, ERP, np. lider na rynku – oprogramowanie firmy SAP. Mimo iż funkcjonujące w rozproszonym środowisku SIZ środowiska programowe i narzędzia multimedialne dla decydentów oraz okazjonalnych użytkowników abstrahują i wymuszają nowe, odrwane od zasobów komputera podejścia do korzystania z zasobów, to z perspektywy komputera – zasoby to dane, a nie treść w rozumieniu użytkownika końcowego. Nowe oprogramowanie czyni ten proces niezauważalnym i jak pisze B. Boiko „Pomimo, iż dane i treść to oczywiście nie to samo, nie oznacza to jednak, że nie ma między nimi interakcji. W rzeczywistości każdego dnia zachodzą niezliczone przemiany pierwszego w drugie. Ponadto z punktu widzenia systemu komputerowego nie istnieje treść – istnieją jedynie dane. Obecnie użytkownicy końcowi dysponują wieloma narzędziami do obsługi treści jako treści. Niejednokrotnie muszą traktować ją jako dane, które komputer może przechowywać, pobierać i wyświetlać (...)” (Boiko 2005, s. 5).
2. **Przetwarzanie informacji** to obszar największych przemian w podejściu do wykorzystania komputera do przetwarzania treści, internacjonalizacji działań i tworzenia struktur sieciowych. W początkowej fazie przetwarzanie informacji rozumiane było jako transformacja zapamiętanych w komputerze danych przy wykorzystaniu algorytmów w celu wygenerowania pożądanych informacji dla menedżerów. Podejście to zaowocowało szybkim rozwojem metod, technik i modeli do wspomaganie decyzji. Wypracowywane zaś technologie integracji i rekonfiguracyjnych podejść i włączania metod sztucznej inteligencji stworzyły podstawy budowy instrumentarium dla menedżera przyszłości i internacjonalizacji działań. Te kompleksy programowe mogły być wykorzystane i dostosowywane do zmieniających się sytuacji w otoczeniu, potrzeb i zadań regionów oraz zdolności, intuicji i skłonności do ryzyka uczestników współpracy transgranicznej.

3. **Przetwarzanie wiedzy** – rozumianej jako podzbiór informacji, który wyselekcjonowano w oparciu o doświadczenie osób, grup i organizacji oraz zweryfikowano i sformatowano pod konkretne potrzeby lub udostępniono dla jednej z grup użytkowników. Pozyskiwanie i przetwarzanie wiedzy i problematyka jej udostępniania to główne czynniki decydujące o powodzeniu i efektywności współpracy transgranicznej. Grupę zadań do rozwiązania ciągle stanowi przygotowanie nowych treści dla uczących się przedsiębiorstw, pracowników, grup zawodowych i interesów, techniki oraz technologii IT do efektywnej komunikacji i modeli dzielenia się treścią.

W dalszej części przedstawione zostaną wybrane technologie, które wywierają istotny wpływ na problematykę zarządzania treścią w omawianych obszarach:

- technologia Web 2.0 – zapoczątkowała przełom w zakresie nowej generacji produktów programowych oraz zmian w podejściu internautów do kształtowania i współuczestnictwa w tworzeniu zasobów, bezpośredniego udziału w globalnych przedsięwzięciach, współtworzenia procesów oraz pracy grupowej. Architektura współuczestnictwa (*The Architecture of Participation*) formułuje nowe zasady kooperacji pomiędzy różnymi grupami twórców i wytwórców treści, zasad wykorzystania narzędzi komunikacji i udostępniania miejsca dla treści (komputer lokalny, współdzielony, sky...) i określa zadania dla nowej generacji użytkowników, którzy nie tylko są w stanie definiować przyszłe rodzaje oprogramowania, usług czy zastosowań dla tworzonych technologii, ale też stają się twórcami nowych rozwiązań, treści i wiedzy⁵. Bazując na paradygmatach nowej ekonomii, społeczeństwa usieciowionego i zasadach pracy w sieci, nowi uczestnicy tych procesów posiadają dopasowane do własnych potrzeb i umiejętności narzędzia do działania na globalnym rynku innowacji i własności intelektualnej. Z punktu widzenia zarządzania treścią oraz tematyki przyszłych badań istotnego znaczenia nabiera problematyka współuczestnictwa, komunikacji i dzielenia się treścią;
- hipertekst – wyjście poza liniowe spojrzenie na organizację, przetwarzanie informacji i zasady formułowania tekstu w formie hipertekstu. To znaczy – w formie struktury informacyjnej zawierającej metadane dla poszczególnych komponentów z odwzorowywanych dokumentów, formalizmów dla zasad przeglądania i odwołań w formie hiperłączy. Techniki multimedialne w formie głosu, obrazów, filmów są odpowiedzialne za dynamikę, wielowymiarowość, a technika linkowania opowiada za głębokość i wielowymiarowość dokumentów;

⁵ Społeczność Web 2.0 – a raczej nowe społeczeństwo – podejmuje szereg nowych jakościowo działań cyberprzestrzeni, tworząc za darmo produkty o wymiernej wartości, np. oprogramowanie *open source* itp.

- hipermedia adaptacyjne – technologia będąca wynikiem połączenia hiper tekstu i multimediów i prowadząca do utworzenia, przechowywania i przetwarzania hipermedialnych dokumentów o niejednokrotnie dużych rozmiarach. Istotnym zagadnieniem jest odejście od założenia równego traktowania różnych użytkowników w sieci. Osoby dla pokrewnych zainteresowań otrzymują własne profile, a personalizacja interakcji z reprezentowanymi przez profile grupami jest realizowana poprzez dostarczenie stosownej treści oraz zdefiniowanego w interfejsie użytkownika systemu nawigacji.

4. Systemy zarządzania treścią

We współpracy transgranicznej, w którą z reguły jest zaangażowanych wielu partnerów o niekoniecznie kompatybilnych celach i preferencjach, istotna staje się kwestia wyboru narzędzi oraz infrastruktury techniczno-programowej dla zarządzania treścią. Każdy z uczestników we wspólnym przedsięwzięciu musi sobie odpowiedzieć na pytanie dotyczące finansowego zaangażowania jednostki, form i zasad przetwarzania informacji. Alternatywą jest oprogramowanie komercyjne lub *open source*, infrastruktura własna lub dzierżawiona, przetwarzanie monolityczne, rozproszone, współdzielone, w architekturze SOA, w chmurze czy na urządzeniach mobilnych. Każde z tych podejść ma wady i zalety, przyczynia się do generowania nowych wartości, ale brak jest jednoznacznych dowodów, które uzasadniałyby ponoszenie dużych nakładów na zakupy w warunkach możliwości dzierżawy, *net-sourcingu* czy wyboru jednej z architektur SOA. Konieczne natomiast jest wspólne sformułowanie kryteriów wyboru systemu z rodziny systemów zarządzania treścią (ang. *Content Management Systems* – CMS)⁶. Generalnie systemy te wykorzystywane są do tworzenia, przechowywania, udostępniania i określania sposobów wykorzystania zarządzanej treści w formatach: dokumentu tekstowego, obrazu, pliku audio lub wideo, portalu internetowego, wpisu na portalu społecznościowym, blogu czy strony wiki.

Wyróżnia się następujące klasy systemów:

- DMS – system zarządzania dokumentami (ang. *Document Management System*), gdzie zarządzanymi obiektami są wytwarzane przez komputery i przez nie przetwarzane dokumenty elektroniczne, które są przesyłane w formie pliku;

⁶ Zazwyczaj kryteria te są formułowane w czterech kategoriach: podstawowa funkcjonalność systemu (*Basic system features*), edycja zawartości (*Content editing*), interfejs użytkownika (*User-interface related*) i wymagania нефunkcjonalne (*Non-functional requirements*). Dużą pomocą w tym zakresie jest wykorzystanie CMS Matrix, która pozwala na wyszukanie i porównanie ponad 1200 systemów do zarządzania treścią (cmsmatrix, 2013).

- WCMS – system zarządzania treścią stron internetowych (ang. *Web Content Management System*) do tworzenia stron WWW w oparciu o przygotowane formularze. System tej klasy oferuje ułatwienia w budowie interfejsu użytkownika oraz zarządzania treścią w oparciu o hierarchizowanie uprawnień i definiowanie grup;
- DAMS – system zarządzania zasobami cyfrowymi (ang. *Digital Asset Management System*) przystosowany do obróbki i zarządzania multimedialnymi zasobami przedsiębiorstwa;
- KMS – System Zarządzania Wiedzą (ang. *Knowledge Management System*) pomyślany jako shell systemu. Stosownie do potrzeb może być konfigurowany do zarządzania wiedzą, w szczególności – wspomagać jej formalizację, pozyskiwanie, przechowywanie, podział i udostępnianie w sieci oraz zarządzanie kapitałem intelektualnym;
- ECMS – systemy zarządzania treścią przedsiębiorstwa (ang. *Enterprise Content Management System*) – całościowe systemy do zarządzania treścią korporacyjną, przeznaczone do organizowania i składowania dokumentów danej organizacji lub innych „treści” związanych z procesami danej organizacji.

5. Propozycje rozwiązań do zarządzania treścią dla współpracy transgranicznej

Opierając się na powyższych rozważaniach, w dalszej części przedstawione zostaną aplikacje programowe dla rozwiązania zasygnalizowanych problemów w zarządzaniu treścią. Dedykowane rozwiązania zaproponowano dla transgranicznego konsorcjum 6 partnerów z Litwy, Niemiec, Polski i Rosji. W skład konsorcjum wchodzi 4 muzea oceanograficzne i dwa uniwersytety, które w okresie 2009–2014 realizują dwa projekty BalticMuseums 2.0 i 2.0+. Proponowane i wdrażane narzędzia bazują na założeniach technologii Web 2.0, niwelującym asymetrię informacyjną w Internecie modelu zarządzania poprzez sieć i koordynacji dostępnych zasobów w cyberprzestrzeni. W szczególności w ramach projektu wytworzone zostały innowacyjne narzędzia do zarządzania treścią w postaci (balticmuseums, 2014):

- portalu informacyjnego – jako składnicy danych, informacji i wiedzy z jednolitą strukturą informacji i dedykowaną identyfikacją wizualną dla każdego muzeum. W sumie ponad 500 stron WWW w językach polskim, angielskim, niemieckim, rosyjskim, litewskim i chińskim, systemem translacji, wielojęzyczną platformą komunikacyjną i prawami dostępu;
- sekcji dla dzieci składającej się z części edukacyjnej i rozrywkowej w postaci zaimplementowanych gier;
- wersji mobilnej portalu dla najbardziej popularnych systemów operacyjnych;

- zasobów treści w formie galerii panoramicznych z autorskim systemem zarządzania, dedykowanym systemem nawigacji i lokalizacji na podstawie map obiektów;
- komponentów społecznościowych, wspólnotowych (multimedialne komponenty) i elementów podkreślających indywidualność i kreatywność w przekazywaniu treści;
- narzędzi dla społeczności internetowej dla tworzenia zasobów i organizowania konkursów (np. zdjęcie roku);
- eManual – elektroniczny podręcznik użytkownika i administratora zbudowany w wersji internetowej i off-line. Zawiera zarówno dokładne opisy procedur zarządzania treścią serwisu internetowego i galerii panoramicznych, jak też ponad 40 wideotutoriali (filmów prezentacyjnych i instruktażowych) z komentarzem lektora;
- systemu zarządzania zasobami cyfrowymi dla tworzenia treści, jej grupowania, przechowywania, dzielenia i definiowania uprawnień. Wypracowano procedurę wyboru, która obejmowała analizę potrzeb użytkowników oraz analizę funkcjonalności i właściwości z ponad 2000 dostępnych systemów internetowych do zarządzania treścią multimedialną. Po dokładnej, wielokryterialnej analizie wybrano rozwiązanie Resource Space, w którym dokonano modyfikacji kodu źródłowego i dostosowania do wymagań funkcjonalnych partnerów projektu;
- multimedialnych przewodników po muzeach w formie e-guide zaimplementowanych na urządzeniach mobilnych, które mogą być wypożyczone przez zwiedzających i wykorzystujących wspólne zasoby treści.

Podsumowanie

Przedstawione w artykule problemy i zaproponowane rozwiązania (platforma informacyjna zdobyła pierwszą nagrodę w konkursie South Baltic Programme 2012) stanowią jedną z propozycji rozwiązań i podejść do pojawiających się kwestii w zakresie zarządzania treścią. Autorzy są zdania, że treść artykułu skieruje uwagę czytelnika na nowe wyzwania w obszarze zarządzania treścią i zainspiruje tworzenie coraz bardziej wydajnych aplikacji.

Literatura

- Boiko B. (2005), *Content Management Bible, 2nd edition*, Wiley Publishing Inc.
Czakon W. (2005), *Paradygmat sieciowy w naukach o zarządzaniu*, w: „Przegląd organizacji” 2011, nr 11.

Encyklopedia popularna PWN (1992), wyd. 22, Warszawa.

Konwencja Rady Europy nr 106, Europejska konwencja ramowa o współpracy transgranicznej pomiędzy wspólnotami i władzami terytorialnymi sporządzona w Madrycie dnia 21 maja 1980 r. Dz.U. nr 61, poz. 287–288.

Radek B. (2007), *Znaczenie współpracy transgranicznej w rozwoju społeczności lokalnych i regionalnych*, rozprawa doktorska, Uniwersytet Śląski, Katowice.

Rymarczyk J. (1996), *Internacjonalizacja przedsiębiorstwa*, PWE, Warszawa.

Śmigielska-Belczak I. (2013), *Geneza bałtyckiej współpracy regionalnej*, Zeszyty Bałtyckie, VIII, Szczecin.

<http://www.balticmuseums.net> (2014).

<http://www.cmsmatrix.org/> (2014).

CONTENT MANAGEMENT AS AN ELEMENT OF CROSS-BORDER COOPERATION

Summary

The paper presents selected aspects of content management in the context of cross-border cooperation and the integration of new information and communication technologies. It has been assumed that content is an economic good and content management must contribute on the one hand to generate revenue, on the other hand to the free sharing of content and making it available over networks and web portals. Another group of problems are the problems of acquiring new content, use of skills and innovation in a networked society, and the principles of commercialization activities. The article ends with specification of tools for content management used in Baltic-area museums, which are the results of the projects BalticMuseums 2.0 and BalticMuseums 2.0+.

Keywords: cross-border cooperation, content management, Project BalticMuseums 2.0 and 2.0+.

Translated by Aleksandra Schick